

Revistă lunară de cultură creștină

VESTITORUL

Editată de Episcopia Română Unită cu Roma, Greco-Catolică, de Oradea

Oradea, 27 ianuarie

Seria I, Anul XXI, Nr. 7 (291), 2018

SĂPTĂMÂNA DE RUGĂCIUNE PENTRU UNITATEA CREȘTINILOR 18-25 IANUARIE

Din sumar:

Mesajul PF Cardinal Lucian pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor - pag. 2; Alocuțiunile Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus* - pag. 3; Ce este ecumneismul - pag. 5; Pastila credinței: Puterea credinței și a rugăciunii în crâmpie de viață - pag. 14-15.

Mesajul PF Cardinal Lucian pentru Săptămâna de Rugăciune pentru Unitatea Creștinilor

Și la acest început de An Nou, Săptămâna de rugăciune pentru a implora de la Domnul darul unității ne interpelează și ne provoacă pe fiecare dintre noi. Acest dar îl cerem de la Vistiernicul bunătăților la fiecare Sfântă Liturghie: „Unitatea credinței și împărțirea Sfântului Spirit”. Fiindcă unirea în credință o va desăvârși împreună lucrarea Treimii celei de viață făcătoare, Cea care va suscita în profeții vremurilor actuale și viitoare acele atitudini în care „să nu caute nimeni numai ale sale, ci fiecare și ale altuia; gândul acesta să fie în voi care era și în Cristos Isus” (Fil, 2, 4-5).

Trăim vremuri tulburi, în continuă mișcare și evoluție. Conectați în permanență, asistăm la schimbări, la răsturnări spectaculoase de scenarii pe scena națională și internațională. Toate aceste aspecte ne cheamă la un dialog sincer, la o reflecție comună și la găsirea de soluții viabile, concrete și curajoase: care este contribuția mea și a Bisericii mele în dialogul cu ceilalți frați creștini? Ce limbaj ar trebui să adoptăm pentru ca Evanghelia și interpretarea acesteia să fie izvor de unitate și nu de dezbinare pentru creștini? Fiindcă „nu pot să-L am pe Cristos numai pentru mine; pot să-I aparțin numai în unire cu toți cei care au devenit sau vor deveni ai Lui. Comuniunea mă trage afară din mine însumi spre El și, în felul acesta, spre unitatea cu toți creștinii” (Papa emerit Benedict al XVI-lea, „Deus caritas est”, nr. 14).

Dialogul ecumenic, mai mult decât orice alt dialog, trebuie bazat pe dreptul și pe obligația pe care o are fiecare de a se exprima, evidențiind ceea ce este propriu, ceea ce ne unește și ceea ce ne desparte. Însă expunerea cu claritate a propriilor poziții nu îngrădește dialogul, ci dimpotrivă îl

favorizează, fiindcă suscită pe de o parte emoția întâlnirii și a cunoașterii celuilalt, și pe de altă parte stimulează necesara purificare a memoriei și trăirea reinnoirii inimii și a vieții conform voinței Domnului, pentru a ajunge „cu bucurie la totala plinătate a gloriei veșnice în Ierusalimul ceresc” („Unitatis Redintegratio”, nr. 3).

Biserica Greco-Catolică crede în unitate și este în ființa ei un semn vizibil și indubitabil al unității în credință, în varietatea expresiilor sale. Catolică și totodată răsăriteană, profund românească și totodată orientată spre universalitate, Biserica Greco-Catolică vedește perfecta compatibilitate între simțirea catolică și ritul bizantin român, înțeles fiind ca un autentic patrimoniu liturgic, teologic, spiritual și disciplinar, și care exprimă în mod magistral modul specific de trăire și de manifestare a credinței Bisericii noastre.

Însă orice act de apropiere presupune curajul de a ne recunoaște propriile greșeli, condiție sine qua non pentru a înainta pe un drum al adevărului, al dialogului frățesc și al împăcării. Și consider că în acest an celebrativ pentru Patria noastră, când ne pregătim să sărbătorim Centenarul Unirii din 1918, este necesară mai mult ca oricând o apropiere între Biserici. Însă această apropiere nu se poate face decât prin adevăr, prin dragoste și prin iertare. Iar faptul că vom dori să purificăm amintirile dureroase care încă sângerează în trupul Bisericilor noastre, nu este altceva decât împlinirea poruncii divine, care ne cheamă la a mărturisi marea milostivire și dreptatea veșnică a lui Dumnezeu. Vom fi reconciliați în Isus Cristos în măsura în care ne lăsăm atinși de Mesia, de Mântuitorul lumii, și în măsura în care înțelegem să iertăm și noi greșiților noștri. De aceea, semnul profetic al acestor întâlniri de rugăciune indică faptul că unitatea creștinilor se va dobândi doar prin rugăciune, dragoste și adevăr evanghelic, „ca lumea să creadă”. De aceea, este nevoie de o reală convertire interioară a noastră a tuturor, de trăirea în conformitate cu Cuvântul Evangheliei care trebuie să ne unească, și mai ales de rugăciune fierbinte pentru ca dorul inimii Mântuitorului să se împlinească: „toți să fie una” (In 17,21).

Suntem chemați să purtăm în inima noastră suferințele și bucuriile tuturor creștinilor și ale tuturor celor care caută comuniunea cu Preasfânta Treime, arhetipul unității Bisericii. Doar în felul acesta, mărturia noastră va fi una credibilă în fața omului de astăzi și vom colabora spiritual la edificarea împărăției lui Cristos, încredințați fiind că „Spiritul vine în ajutor slăbiciunii noastre, căci noi nu știm să ne rugăm cum trebuie, ci Însuși Spiritul Se roagă pentru noi cu suspine negărite” (Rom 8, 26).

Sub privirea și cu mijlocirea Fecioarei Maria, Maica Bisericii, învățăm de la Ea darul contemplației și al perseverenței în a cere darul unității. De aceea, împreună cu toți martirii Bisericii de pretutindeni, cerem Domnului Puterilor acel har „care totdeauna pe cele slabe le vindecă și cele ce lipsesc le împlinește”.

† **Lucian Cardinal Mureșan**

Arhiepiscop Major al Bisericii Române Unite cu Roma,
Greco-Catolică

VESTITORUL

P.S.S. Virgil Bercea: Președinte

Redacția și administrația:

Pr. Olimpiu Todorean: redactor coordonator

Ioan F. Pop: secretar de redacție

Colaboratori:

Otilia Bălaș, Ioan Dărăbăneanu, Alin Crețu.

Adresa:

410210 - Oradea, str. Ep. Mihai Pavel, 4;
Tel: 0259.436.492; Fax: 0259.430.509;
E-mail: olimpiu35@yahoo.it; Tel: 0722.450.013

Abonamente: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

Difuzare: Claudiu Boda

Str. Corneliu Coposu nr. 13, Bl. X9, Ap. 8
410445 - Oradea; Tel: 0744.958.932

I.S.S.N. 1454 - 8526

Alocuțiunile Papei Francisc la Rugăciunea *Angelus*

Botezul arată smerenia lui Isus

11.06.2017

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Sărbătoarea de astăzi a Botezului Domnului încheie timpul Crăciunului și ne invită să ne gândim la Botezul nostru. Isus a voit să primească Botezul predicat și administrat de Ioan Botezătorul în Iordan. Era vorba despre un botez de pocăință: cei care se apropiau de el exprimau dorința de a fi purificați de păcate și, cu ajutorul lui Dumnezeu, se angajau să înceapă o viață o viață nouă.

Înțelegem așadar marea smerenie a lui Isus, Cel care nu avea păcat, stând la rând cu penitenții, amestecat printre ei pentru a fi botezat în apele râului. Câtă smerenie are Isus! Și făcând astfel, El a manifestat ceea ce am celebrat la Crăciun: disponibilitatea Sa de a se cufunda în râul umanității, de a lua asupra Sa lipsurile și slăbiciunile oamenilor, de a împărtăși dorința lor de eliberare și de depășire a tot ceea ce îndepărtează de Dumnezeu și face străini de frați. Ca la Betleem, și de-a lungul malurilor Iordanului, Dumnezeu își menține promisiunea de a lua asupra Sa soarta ființei umane, și Isus este semnul tangibil și definitiv al acestui lucru. El a avut grijă de noi toți, are grijă de noi toți, în viața noastră, în zilele noastre.

Evangelhia de astăzi subliniază că Isus, „îndată ce s-a ridicat din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul, ca un porumbel, coborând spre el” (Mc 1,10). Spiritul Sfânt, care a acționat încă de la începutul creației și l-a condus pe Moise și poporul în pustiu, acum coboară în plinătate asupra lui Isus pentru a-i da forța de a îndeplini misiunea Sa în lume. Spiritul este artizanul Botezului lui Isus și al Botezului nostru. El ne deschide ochii inimii spre adevăr, spre tot adevărul. Împinge viața noastră pe cărarea carității. El este darul pe care Tatăl l-a oferit fiecăruia dintre noi în ziua Botezului nostru. El, Spiritul, ne transmite duioșia iertării divine. Și tot El, Spiritul Sfânt, face să răsună Cuvântul revelator al Tatălui: „Tu ești Fiul meu” (v. 11).

Sărbătoarea Botezului lui Isus invită pe fiecare creștin să aniverseze propriul Botez. Eu nu pot să vă pun întrebarea dacă vă amintiți de Botezul vostru, pentru că majoritatea dintre voi erați copii, ca mine; când eram copii, am fost botezați. Dar vă pun o altă întrebare: voi știți data Botezului vostru? Cunoașteți în ce zi ați fost botezați? Fiecare să se gândească. Și dacă nu cunoașteți data sau ați uitat-o, întorcându-vă acasă, întrebați-o pe mama, pe bunica, pe unchiul, pe mătușa, pe bunicul, pe nașul, pe nașa: ce dată? Și data aceea trebuie să o avem mereu în amintire, pentru că este o dată de sărbătoare, este data sfințirii noastre inițiale, este data în care Tatăl ni l-a dăruit pe Spiritul Sfânt care ne determină să mergem, este data marii iertări. Nu uitați asta: care este data Botezului meu?

Să invocăm ocrotirea maternă a Mariei Preasfinte, pentru ca toți creștinii să poată înțelege tot mai mult darul Botezului și să se angajeze să îl trăiască în mod coerent, mărturisind iubirea Tatălui și a Fiului și a Spiritului Sfânt.

A-l căuta, a-l întâlni și a-l urma pe Isus

18.06.2017

Iubiți frați și surori, bună ziua!

Ca în sărbătoarea Epifaniei și în cea a Botezului lui Isus, și pagina din Evangelhia de astăzi (cf. In 1,35-42) propune tema manifestării Domnului. De data aceasta Ioan Botezătorul este cel care îl indică discipolilor Săi ca „Mielul lui Dumnezeu” (v. 36), invitându-i astfel să îl urmeze pe El. Și așa este pentru noi: cel pe care l-am contemplat în misterul Crăciunului, acum suntem chemați să îl urmăm în viața zilnică. Așadar, Evangelhia de astăzi ne introduce perfect în timpul liturgic de peste an, un timp care folosește la însuflețirea și verificarea drumului nostru de credință în viața obișnuită, într-o dinamică ce se mișcă între epifanie și urmare, între manifestare și vocație.

Relatarea din Evangelhie arată caracteristicile esențiale ale itinerarului de credință. Există un itinerar de credință, și acesta este itinerarul discipolilor din toate timpurile, și al nostru, pornind de la întrebarea pe care Isus o adresează celor doi care, stimulați de Ioan Botezătorul, încep să îl urmeze: „Ce căutați?” (v. 38). Este aceeași întrebare pe care, în dimineața de Paște, Cel Înviat o va adresa Mariei Magdalena: „Femeie, pe cine cauți?” (Ioan 20,15). Fiecare dintre noi, ca ființă umană, este în căutare: căutare de fericire, căutare de iubire, de viață bună și deplină. Dumnezeu Tatăl ne-a dat toate acestea în Fiul său Isus.

În această căutare este fundamental rolul unui adevărat martor, al unei persoane care cea dintâi a parcurs drumul și l-a întâlnit pe Domnul. În Evangelhie, Ioan Botezătorul este acest martor. Pentru aceasta poate să îi orienteze pe discipoli spre Isus, care îi implică într-o nouă experiență spunând: „Veniți și vedeți” (v. 39). Și acei doi nu vor mai putea uita frumusețea acelei întâlniri, până acolo încât evanghelistul notează și ora: „Era la ceasul al zecelea” (ibid.). Numai o întâlnire personală cu Isus generează un drum de credință și de ucenicie. Am putea să avem atâtea experiențe, să realizăm multe lucruri, să stabilim raporturi cu atâtea persoane, dar numai întâlnirea cu Isus, în acea oră pe care Dumnezeu o cunoaște, poate să dea sens deplin vieții noastre și să facă rodnice proiectele noastre și inițiativele noastre. (...)

A-l căuta pe Isus, a-l întâlni pe Isus, a-l urma pe Isus: acesta este drumul. A-l căuta pe Isus, a-l întâlni pe Isus, a-l urma pe Isus. Fecioara Maria să ne susțină în această propunere de a-l urma pe Isus, de a merge și a rămâne acolo unde locuiește El, pentru a asculta cuvântul Său de viață, pentru a adera la El care ia asupra Sa păcatul lumii, pentru a regăsi în El speranță și elan spiritual.

Congresul Național al Asociației Profesorilor Catolici din Italia

Al XXI-lea Congres Național al Asociației Profesorilor Catolici din Italia (AIMC) a avut loc la Roma, în perioada 3-5 ianuarie 2018.

La inițiativa Biroului Pastoral, prin bunăvoința pr. Paul Popa, la congres au participat, alături de acesta, în calitate de invitați, doamna prof. Antonia Monica Nica, director al Liceului Greco-Catolic „Iuliu Maniu”, doamna Ana Popa, psiholog școlar și doamna prof. Cornelia Vesea. Delegația noastră a fost primită cu căldură și a participat cu interes la lucrările congresului. Fiecare zi a început cu o liturghie, bun prilej pentru examinarea conștiinței.

În cea de-a treia zi, 5 ianuarie, am beneficiat de participarea la audiența generală organizată de Sfântul Părinte. Timpul petrecut în îmbrățișarea coloanelor ce străjuiesc piața San Pietro, așteptând intrarea în sala de audiențe, a fost din plin răsplătit când, împreună cu cei 400 de profesori, l-am putut vedea și auzi pe Sanctitatea Sa.

De o deosebită încărcătură emoțională a fost momentul atingerii mâinii Sfântului Părinte și primirea binecuvântării. A fost o experiență unică și ne-am întors acasă cu sufletele pline de bucurie și cu intenția de a urma sfaturile Sfântului Părinte: să formăm tineri deschiși la realitatea înconjurătoare, să accentuăm relația școală-familie și să sădim în sufletele tinerelor vlăstare respectul și responsabilitatea pentru o ecologie integrală.

Cornelia VESEA

Ce este ecumenismul?

* Este mișcarea care tinde la unitatea creștinilor și care cuprinde „activitățile și inițiativele suscitade și organizate, în funcție de diferitele necesități ale Bisericii și după împrejurări, în favoarea unității creștinilor” (UR 4).

Căutarea unității creștinilor este o misiune tot mai urgentă a Bisericii Catolice. Ecumenismul - care trebuie deosebit de dialogul interreligios - își are fundamentul în testamentul lăsat nouă de Isus însuși în ajunul morții sale: „Ut unum sint” (In 17,21). Conciliul al II-lea din Vatican a descris angajarea în favoarea unității creștinilor ca una din principalele sale intenții (UR 1) și ca un impuls al Spiritului Sfânt (UR 1, 4). Papa Ioan Paul al II-lea a subliniat de mai multe ori „irreversibilitatea alegerii ecumenice” (*Ut unum sint*, 3). Și Sfântul Părinte Benedict al XVI-lea, încă din primele zile ale pontificatului său, a asigurat că se angajează profund pentru reconstituirea unității depline și vizibile a tuturor ucenicilor lui Cristos. În această misiune, criteriul prioritar este unitatea credinței.

Punctul de plecare al ecumenismului este Botezul, cel de sosire este celebrarea comună a Euharistiei.

* Dialogul ecumenic este bazat pe dreptul-obligația de a exprima fiecare, cu seninătate și obiectivitate, propria identitate, evidențiind ceea ce este fiecare, ceea ce unește și ceea ce desparte. A expune cu claritate propriile poziții nu limitează dialogul ecumenic ci-l favorizează.

Pentru ce există ecumenismul?

Pentru că, între creștini, există dezbinări, care sunt contrare voinței lui Cristos, care s-a rugat „pentru ca toți să fie una” (In 17,21), pentru ca „poporul lui Dumnezeu să ajungă cu bucurie la totala plinătate a gloriei veșnice, în Ierusalimul ceresc” (UR 3).

Benedict al XVI-lea afirmă că creștinii agravează astăzi dezbinările lor îndeosebi din două motive:

1) din cauza „așa-numitelor acțiuni profetice întemeiate pe o hermeneutică ce nu e întotdeauna în consonanță cu realitatea din Scriptură și din Tradiție. Prin urmare, comunitățile renunță să acționeze ca un corp unit și preferă în schimb să acționeze după principiul opțiunilor locale. În acest proces, se pierde în unele părți necesitatea unei koinonia diacronice - comuniunea cu Biserica din toate timpurile - chiar în momentul în care lumea a pierdut orientarea și are nevoie de mărturii comune și convingătoare despre puterea mântuitoare a Evangheliei”;

2) mulți creștini consideră că trebuie „să se urmeze propria conștiință și să se aleagă acea comunitate care întâlnește mai bine propriile gusturi personale. Rezultatul se poate vedea în proliferarea continuă de comunități care adesea evită structuri instituționale și minimalizează importanța conținutului doctrinal pentru viața creștină. Și în cadrul mișcării ecumenice creștinii se pot dovedi îndărătnici de a afirma rolul doctrinei de

teamă că acest lucru ar putea mai degrabă să exacerbeze decât să vindece rănilor dezbinării” (Discurs, întâlnirea ecumenică de la New York în biserica „Sfântul Iosif”, 18 aprilie 2008).

Ce tip de rău provoacă dezbinările dintre creștini?

* Provoacă diferite tipuri de rău, fie în interiorul Bisericii fie în exteriorul ei. De fapt:

- Sunt un scandal care slăbește glasul Evangheliei.

- „Separările dintre creștini împiedică Biserica să realizeze deplina catolicitate, ce-i este proprie, în acei fii ai săi care, deși îi aparțin prin Botez, sunt despărțiți de comuniunea deplină cu ea. Mai mult, și pentru Biserica e mai greu să-și exprime, sub toate aspectele, plinătatea catolicității în însăși realitatea vieții” (UR 4).

- „Universalitatea proprie a Bisericii, condusă de urmașul lui Petru și de episcopi în comuniune cu el, din cauza dezbinării creștinilor, întâlnește un obstacol pentru realizarea sa deplină în istorie” (Congregația pentru Doctrina Credinței, Scrisoarea *Communio notio*, 17.3).

* Această non-unitate dintre creștini aduce daună gravă și mărturiei pe care creștinii sunt angajați s-o propună necreștinilor: constituie o contra-mărturie. „Este dureros că în această situație creștinii pierd parte din râvna lor misionară și evanghelizatoare din cauza dezbinărilor care amenință viața lor internă și reduc credibilitatea lor apostolică” (Consiliul Pontifical pentru Promovarea Unității Creștinilor, *Îndreptar pentru aplicarea principiilor și normelor cu privire la ecumenism*, Prezentare).

De ce trebuie să se facă deosebire între unitatea Bisericii și unitatea creștinilor?

* Pentru că unitatea Bisericii există deja. Unitatea „pe care Cristos a dăruit-o de la început Bisericii sale credem că dăinuie în Biserica Catolică fără a se putea pierde și sperăm că va crește din zi în zi, până la sfârșitul veacurilor” (UR 4). Pentru aceasta noi în Crez proclamăm: „Cred într-una... Biserica”, și această Biserica una subzistă în Biserica Catolică (cf. LG 8).

* Ceea ce lipsește este unitatea creștinilor. De fapt, „în această Biserica unică și unitară a lui Dumnezeu au apărut, încă de la începuturi, anumite sciziuni pe care Apostolul le condamnă cu asprime; în secolele următoare, s-au ivit dezbinări mai mari, iar comunități considerabile ca număr s-au despărțit de comuniunea deplină a Bisericii Catolice, uneori nu fără vina unor oameni de ambele părți” (UR 3).

* „Unitatea unice Biserici, care există deja în Biserica Catolică fără posibilitate de a fi pierdută, ne garantează că într-o zi și unitatea tuturor creștinilor va deveni realitate” (Ioan Paul al II-lea, Discurs, 13 noiembrie 2004).

(continuare în pag. 6)

(urmare din pag. 5)

* Și totuși creștinii despărțiți de comuniunea deplină cu Biserica Catolică au, deja încă de acum, multe elemente în comun cu ea.

Care sunt elementele pe care Bisericile și comunitățile creștine necatolice le au în comun cu Biserica Catolică?

* Membrii acestor Biserici și comunități creștine necatolice:

- „îndreptățiți prin credința primită la Botez, sunt încorporați lui Cristos și de aceea poartă pe drept numele de creștini și sunt recunoscuți pe bună dreptate ca frați în Domnul de către fiii Bisericii Catolice” (UR 3);

- au „multe elemente de sfințire și de adevăr, cum ar fi cuvântul scris al lui Dumnezeu, viața harului, credința, speranța și iubirea, alte daruri interioare ale Spiritului Sfânt și elemente vizibile” (UR 3).

* „Spiritul lui Cristos nu refuză să folosească aceste Biserici și comunități ecleziale drept mijloace de mântuire, a căror valoare derivă din însăși plinătatea harului și a adevărului care a fost încredințată Bisericii Catolice. Toate aceste bunuri provin de la Cristos și conduc la el” (UR 3); și „duc spre unitatea catolică” (LG 8).

* „Cu aceia care, fiind botezați, poartă numele de creștini dar nu mărturisesc întreaga credință sau nu păstrează unitatea comuniunii sub conducerea urmașului lui Petru, Biserica se știe unită din mai multe puncte de vedere” (LG 15).

* În același timp Biserica Catolică recunoaște că Bisericile ortodoxe sunt mai apropiate de ea față de comunitățile creștine necatolice, deoarece există mare diferență între acestea din urmă și Bisericile ortodoxe.

Care este diferența dintre Bisericile ortodoxe și comunitățile ecleziale necatolice?

* Bisericile ortodoxe, născute începând din anul 1054:

- „au sacramente adevărate și, mai ales, în puterea succesiunii apostolice, au Preoția și Euharistia, prin care rămân foarte strâns unite cu noi” (UR 15);

- deci „o anumită comunicare în cele sfinte este nu numai posibilă, ci chiar de dorit, atunci când există împrejurări favorabile, și cu aprobarea autorității bisericesti” (UR 15);

- merită titlul de „Biserici particulare sau locale”, și sunt numite „Biserici surori ale Bisericilor particulare catolice” (UR 14);

- prin celebrarea Euharistiei Domnului în fiecare din aceste Biserici, Biserica lui Dumnezeu este edificată și crește;

- au o comuniune cu Biserica Catolică, așa de profundă „încât le lipsește foarte puțin pentru a ajunge la plinătatea care să autorizeze o celebrare comună a Euharistiei Domnului” (Paul al VI-lea, Discurs în Capela Sixtină cu ocazia celei de-a zecea aniversări a ștergerii reciproce a excomunicărilor între Bisericile de Roma și de Constantinopol, 14 decembrie 1975);

- totuși nu sunt în comuniune deplină cu Biserica Catolică pentru că ele nu sunt în comuniune cu capul

vizibil al unicei Biserici Catolice care este papa, urmaș al lui Petru. Și acesta nu este un fapt accesoriu, ci unul din principiile constitutive interne ale oricărei Biserici particulare. De aceea, de vreme ce „comuniunea cu Biserica Catolică, al cărei cap vizibil este episcopul de Roma și urmaș al lui Petru, nu este o oarecare completare externă Bisericii particulare, ci unul din principiile sale constitutive interne, condiția de Biserică particulară, de care se bucură acele venerabile comunități creștine, totuși resimte o carență” (Congregația pentru Doctrina Credinței, Responsa ad quaestiones, 4).

* Comunitățile ecleziale necatolice:

- sunt mai ales cele născute din reforma din secolul al XVI-lea: protestante (inspirate din gândirea și din opera lui Martin Luter: 1483-1546), anglicană (născută cu Actul de Supremație al regelui Henric al VIII-lea din anul 1534)... În afară de acestea, există și o înmulțire a unor denumiri creștine mereu noi, care s-au născut și se nasc în continuare;

- nu au succesiunea apostolică în sacramentul Preoției și de aceea sunt lipsite de un element constitutiv esențial al faptului de a fi Biserică;

- în special din cauza lipsei preoției ministeriale, nu au păstrat substanța genuină și integră a misterului euharistic (cf. UR 22);

- „pentru acest motiv, nu este posibilă, pentru Biserica Catolică, intercomuniunea euharistică cu aceste comunități” (CBC 1400);

- totuși, „amintind la Cina Sfântă moartea și învierea Domnului, ele mărturisesc că arată viața de comuniune cu Cristos și așteaptă venirea lui în slavă” (UR 22);

- nu pot, conform doctrinei catolice, să fie numite „Biserici” în sens propriu (cf. Congregația pentru Doctrina Credinței, Dominus Iesus, 17.2), deoarece nu au sacramentele Preoției și Euharistiei;

- în ele se găsesc totuși „numeroase elemente de sfințire și de adevăr”, „care, fiind daruri proprii ale Bisericii lui Cristos, duc spre unitatea catolică” (LG 8), ca de exemplu Sfânta Scriptură, Botezul, caritatea...

Care principiu este important în dialogul ecumenic?

În dialogul ecumenic „este valabil mereu principiul iubirii fraterne și al căutării înțelegerii și apropiierii reciproce; dar și apărarea credinței poporului nostru, confirmându-l în certitudinea fericită că «unica Christi Ecclesia... subsistit in Ecclesia catholica, a succesorum Petri et Episcopis in eius communione gubernata» («unica Biserică a lui Cristos... subzistă în Biserica Catolică, condusă de urmașul lui Petru și de episcopi în comuniune cu el» (LG 8)” (Benedict al XVI-lea, Omilie, 12.05.2007).

Cum trebuie să fie înțeleasă afirmația conform căreia Biserica lui Cristos subzistă în Biserica Catolică?

„Cristos «a constituit pe pământ» o singură Biserică și a instituit-o ca și «comunitate vizibilă și spiritua-

(continuare în pag. 7)

(urmare din pag. 6)

lă», care de la începuturile sale și de-a lungul secolelor a existat și va exista mereu, și numai în ea se găsește toate elementele instituite de Cristos însuși. «Aceasta este Biserica unică a lui Cristos pe care o mărturisim în crez una, sfântă, catolică și apostolică. [...] Această Biserică, orânduită și organizată în această lume ca societate, subzistă în Biserica Catolică, cârmuită de urmașul lui Petru și de episcopii în comuniune cu el».

În Constituția dogmatică «Lumen Gentium», la nr. 8, subzistența înseamnă această durabilă continuitate istorică și permanența tuturor elementelor instituite de Cristos în Biserica Catolică, în care se găsește în mod concret Biserica lui Cristos pe acest pământ» (Congregația pentru Doctrina Credinței, *Responsa ad quaestiones*, 2).

Pentru ce este folosită de Conciliul al II-lea din Vatican (LG) expresia subsistit in și nu verbul est?

* Cu acest cuvânt subsistit (subzistă), Conciliul:

- indică identitatea deplină a Bisericii lui Cristos cu Biserica Catolică. Deoarece Biserica vrea astfel de Cristos de fapt continuă să existe (subsistit in) în Biserica Catolică, continuitatea de subzistență comportă o identitate substanțială de esență între Biserica lui Cristos și Biserica Catolică. De aceea Conciliul a vrea să învețe că Biserica lui Isus Cristos ca subiect concret în această lume poate să fie întâlnită în Biserica Catolică;

- afirmă că acest cuvânt subzistă „poate să fie atribuit exclusiv numai Bisericii catolice, deoarece se referă tocmai la caracteristica unității mărturisite în simbolurile credinței (Cred într-una... Biserică)” (Congregația pentru Doctrina Credinței, *Responsa ad quaestiones*, 2);

- exprimă singularitatea și non-multiplicabilitatea Bisericii lui Cristos: Biserica lui Cristos este numai una și subzistă, în realitatea istorică, într-un unic subiect, care este Biserica Catolică;

- astfel salvgardează unitatea și unicitatea Bisericii, care ar dispărea dacă s-ar admite că ar putea să existe mai multe subzistențe ale Bisericii întemeiate de Cristos;

- face să se evite imaginarea Bisericii lui Cristos ca „suma - diferențiată și într-un fel unitară în același timp - Bisericilor și comunităților ecleziale” sau „să se creadă că Biserica lui Cristos astăzi nu mai există în nici un loc și că, de aceea, trebuie să fie numai obiect de căutare din partea tuturor Bisericilor și comunităților” (Congregația pentru Doctrina Credinței, *Mysterium Ecclesiae*, 1). Dacă ar fi așa, unica Biserică a lui Cristos nu ar mai exista ca „una” în istorie sau ar exista numai în mod ideal adică în fieri într-o viitoare convergență sau reunificare a diferitelor Biserici surori, dorită și promovată de dialog;

- exprimă mai clar că în afara adunării vizibile a Bisericii Catolice există „numeroase elemente de sfințire și de adevăr”, „care, fiind daruri proprii ale Bisericii lui Cristos, duc spre unitatea catolică” (LG 8). De aceea recunoaște prezența, în comunitățile creștine necatolice ca atare, elementelor proprii ale Bisericii lui Cristos. „Prin urmare, aceste Biserici și comunități despărțite, deși so-

coțim că suferă de curențe, nu sunt nicidecum lipsite de semnificație și de valoare în misterul mântuirii. Duhul lui Cristos nu refuză să le folosească drept mijloace de mântuire, a căror valoare derivă din însăși plinătatea harului și a adevărului care a fost încredințată Bisericii catolice” (UR 3);

- permite o deschidere mai mare a Bisericii Catolice la cererea specială a ecumenismului de a recunoaște caracter și dimensiune realmente ecleziale comunităților creștine care nu sunt în comuniune deplină cu Biserica Catolică, din cauza acelor „plura elementa sanctificationis et veritatis” (elementelor multiple de sfințire și de adevăr) prezente în ele.

* Deci expresia subsistit armonizează două afirmații doctrinale: pe de o parte, că Biserica lui Cristos, în pofida dezbinărilor creștinilor, continuă să existe pe deplin numai în Biserica Catolică și, pe de altă parte, existența de numeroase elemente de sfințire și de adevăr în afara adunării sale, adică în Bisericile și comunitățile ecleziale care încă nu sunt în comuniune deplină cu Biserica catolică (Congregația pentru Doctrina Credinței, *Responsa ad quaestiones*, 3 și articolul de comentariu).

Ce trebuie făcut pentru unitatea creștinilor?

* „Este nevoie de: o înnoire permanentă a Bisericii într-o fidelitate mai mare față de vocația sa. Această înnoire este forța mișcării spre unitate;

- convertirea inimii «pentru a trăi mai curat după Evanghelie», căci infidelitatea membrilor față de darul lui Cristos este cauza dezbinărilor;

- rugăciunea în comun, căci «convertirea inimii și sfințenia vieții, împreună cu rugăciunile individuale și publice pentru unitatea creștinilor trebuie socotite sufletul întregii mișcări ecumenice și pot fi numite pe drept cuvânt ecumenism spiritual»;

- cunoașterea frățească reciprocă;

- formarea ecumenică a credincioșilor și în special a preoților;

- dialogul între teologi și întâlnirile între creștinii diferitelor Biserici și comunități;

- colaborarea între creștini în diferitele domenii ale slujirii oamenilor” (CBC, 821).

* „Ecumenismul adevărat nu există fără convertire interioară și purificare a memoriei, fără sfințenia vieții în conformitate cu Evanghelia, și mai ales fără o rugăciune intensă și asiduă care să facă ecou la rugăciunea lui Isus” (Ioan Paul al II-lea, Discurs, 13 noiembrie 2004).

* „Unirea cu Cristos este totodată unirea cu toți cei cărora el li se dăruiește. Nu pot să-l am pe Cristos numai pentru mine; pot să-i aparțin numai în unire cu toți cei care au devenit sau vor deveni ai lui. Comuniunea mă trage afară din mine însumi spre el și, în felul acesta, spre unitatea cu toți creștinii” (Benedict al XVI-lea, *Deus caritas est*, nr. 14).

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu, www.ercis.ro

Împreună de Crăciun

Ca în fiecare an, Caritas Eparhial Oradea a oferit celor mai nevoiași o masă festivă în Ajunul Crăciunului. La cantina socială din Centrul "Maria Rosa" servesc masa, zilnic, 50 de persoane, iar cu ocazia sărbătorilor, aceștia, împreună cu prieteni de-ai lor, au fost invitați să se bucure de un altfel de prânz. Angajații Caritas împreună cu voluntarii au pregătit, din timp: o gustare rece, ciorbă și sarmale. Masa a fost pregătită festiv și, în această zi au primit în plus cozonac, cafea și un pahar de vin. Portocalele prezente pe masă au fost oferite, cu generozitate, de PSS Virgil. Pentru acasă au primit un pachet cu sarmale, cârnați, o pâine, conserve și un cozonac.

La masă au fost serviți de către PSS Virgil, episcopul greco-catolic de Oradea, preotul Olimpiu Todorean, președintele asociației, împreună cu angajați și voluntari ai asociației care, trăind spiritul sărbătorii, au ales nu să aștepte daruri, ci să se dăruiască ei altora.

Masa a început cu o rugăciune și s-a încheiat cu un colind și binecuvântarea PSS Virgil.

Masa specială de sărbătoare a putut fi pregătită cu ajutorul donatorilor și sponsorilor noștri, cărora le mulțumim pe această cale.

CARITAS

Donație supe calde - Salad Box

Beneficiarii cantinei sociale au avut parte, vineri, 22 decembrie 2017, de o surpriză caldă. Salad Box – Oradea, Republicii, a donat 50 de supe cremă de legume calde și, în prezența managerului, voluntarii le-au distribuit beneficiarilor.

Ajutorul Salad Box – Oradea, Republicii, a venit într-un moment perfect: beneficiarii au avut parte de o masă delicioasă și plină de vitamine care să îi întărească în sezonul rece iar voluntarii au avut un pic mai mult timp pentru pregătirea sarmalelor pentru masa de Crăciun de a doua zi.

Dorim să mulțumim echipei Salad Box – Oradea, Republicii, și managerului Edina Popa pentru donație și ne dorim ca această colaborare să continue și în viitor.

Cristina TODOREAN

145 de ani de la nașterea lui Vasile Suciu, Arhiepiscop și Mitropolit al Bisericii Greco-Catolice

Vasile Suciu s-a născut la 13 ianuarie 1873 în comuna Copăcel, județul Făgăraș, într-o familie de țărani frunțași. Prima cunoștință cu Blajul a făcut-o ca elev de liceu, fiind unul dintre elementele de excepție ale liceului blăjean. Îndeosebi s-a evidențiat la matematici. Rezolva ecuații mental. La examenul de maturitate, președintele comisiei, delegat al Ministerului maghiar de învățământ, profesor la un institut politehnic din Budapesta, văzând ușurința cu care se descurcă în cele mai grele probleme de matematică, l-a invitat să urmeze o facultate inginerească la Budapesta, asigurându-i-se în acest scop o bursă. Dar chemarea spre preoție a fost mai puternică și a urmat teologia. Reîntors de la Roma, după 6 ani de studii, doctor în Teologie, Șematismul arhidiecezan din 1900 îl prezintă ca profesor la Seminarul teologic din Blaj și prefect de studii, profesor de religie la liceul de băieți și bibliotecar al Bibliotecii arhidiecezane. Din tinerețe și-a îngrijit figura cu frumoasa barbă, crescută în voie, tradițională îndrumătorilor de suflete românești. Intrat în politica militantă, ca membru al Partidului Național Român, a obținut biruințe în circumscripția Vințul de Jos, județul Alba. În anul 1912, fiind deja canonic, a fost trimis la Roma de către mitropolitul Victor Mihali de Apșa, unde a petrecut trei săptămâni, înaintând memoriul de protest al Bisericii Române Unite și stăruind pe lângă dicasteriile papale pentru a împiedica realizarea înființării episcopiei greco-catolice maghiare a Hajdu-Dorogului. Când mitropolitul ortodox Vasile Mangra, „de repudiată amintire” s-a vândut cu totul ungurilor, Vasile Suciu „s-a închis în chilia de anahoret al cărții lângă voluminoasele sale manuscrise de dogmatică fără pasare dacă numele său este sau nu trecut în cartea neagră a trădătorilor de țară alcătuită cu multă grijă de organele Ministerului de Interne Ungar”.

În ianuarie 1918, după moartea mitropolitului Victor Mihali de Apșa, canonicul dr. Vasile Suciu a fost ales vicar general capitalar. În calitate de girant al Arhiepiscopiei de Alba Iulia și Făgăraș, cu toate riscurile unei slujbe atât de înalte, a primit președinția Consiliului Național de la Blaj și a luat jurământul tuturor subalternilor săi. Aceasta s-a întâmplat în catedrala din Blaj, „când încă, armatele lui Mackensen se aflau la București, și pribegia de la Iași nu luase sfârșit”. Primul avion al Marelui Cartier Român a fost trimis de generalul Prezan la Blaj, fiindcă aici s-a găsit cel mai sigur loc de aterizare, sub scutul gărzii naționale, al cărei comandant spiritual era vicarul Vasile Suciu însuși. Și tot aici, în castelul mitropolitan, „s-au conturat pentru întâia dată proporțiile și hotărârile Adunării Naționale de la Alba Iulia... în sfatul de canonici și ofițeri ai regelui românesc”.

Sinodul electoral mitropolitan, convocat la data de 9 mai 1918, pentru completarea scaunului mitro-

politian vacant, l-a desemnat pe primul loc pe vicarul general Vasile Suciu, pe locul al doilea fiind tânărul episcop al Gherlei, Iuliu Hossu. Guvernul maghiar s-a opus numirii lui Vasile Suciu. De aceea, numirea și confirmarea lui se vor amâna și abia la 1 ianuarie 1920 va fi hirotonit arhiepiscopul și instalat în scaunul de Arhiepiscop de Alba Iulia și Făgăraș și Mitropolit al Bisericii Române Unite.

Este primul mitropolit român unit investit de regele României întregite, Ferdinand I, căruia, cu ocazia investirii, mitropolitul i-a raportat că porunca dată de la București întâiului Episcop al Bisericii Române Unite, Atanasie Anghel, de către Patriarhul ortodox Dositei al Ierusalimului de a săvârși slujbe bisericesti numai în limba „elinească sau slovinească” a fost călcată, nu a fost ținută și în Biserica Română Unită s-a slujit numai în limba română.

În viața particulară mitropolitul Vasile Suciu a fost de o austeră modestie și simplitate. Se spune despre el că s-a mulțumit cu un singur slujitor în întregul castel mitropolitan.

Om de vastă cultură teologică, a lăsat cele patru volume de teologie dogmatică, două de Teologie dogmatică fundamentală și două de Teologie dogmatică specială, a căror actualitate are caracter de permanență, doar stilizarea lingvistică va mai necesita revizuire în edițiile viitoare, pentru a ține pas cu evoluția și perfecționarea limbii române.

Calitatea de bun gospodar, la fel, i-au eternizat numele în istoria Blajului și a Bisericii Române Unite.

(continuare în pag. 10)

Episcopul Tit Liviu Chinezu

Episcopul Tit Liviu Chinezu s-a născut în anul 1904 în comuna Huduc, județul Mureș, tatăl lui fiind preot greco-catolic.

În 1925 a fost trimis la studii teologice la Roma, la Colegiul „Sf. Atanasie”, studiind la universitățile Angelicum și Propaganda Fide. Obține doctoratul în Filosofie și Teologie. La 31 ianuarie 1930 a fost hirotonit preot. În 1931 s-a reîntors la Blaj, unde a fost numit profesor la Școala Normală de Învățători. În 1937 a fost transferat la Academia Teologică din Blaj, iar în 1947 la București, ca protopop.

La 28 octombrie 1948 a fost arestat și dus la Mănăstirea Neamț, împreună cu alți 25 de preoți greco-catolici. A fost transferat apoi la Căldărușani unde ulterior au fost aduși și Episcopii greco-catolici. Aici, la Căldărușani, pe 3 decembrie 1949, a fost consacrat ca Episcop de către ceilalți Episcopi. Cu toate precauțiunile luate pentru a nu se divulga acest secret, securitatea a aflat cele întâmplate.

Episcopul Tit Liviu Chinezu a fost transferat mai târziu la Penitenciarul din Sighetul Marmației. Datorită regimului de exterminare, prin corvezi, foame și frig, Tit Liviu Chinezu s-a îmbolnăvit foarte grav. Anunțat

sanitarul închisorii, acesta sub pretextul că îl duce la infirmerie, l-a izolat într-o celulă mare, neîncălzită, unde, după două zile, pe 15 ianuarie 1955 a decedat, înghețat. A fost îngropat fără sicriu, noaptea, în Cimitirul Săracilor, fără a i se cunoaște locul.

Nu a fost judecat și nu a avut condamnare.

www.egeco.ro

(urmare din pag. 9)

145 de ani...

A început cu ocrotirea orfanilor de război, înființând orfelinatul din Obreja și atelierele de arte și meserii din Blaj. Urmărea crearea unei clase mijlocii românești, dar în același timp, și bună creștină.

Mitropolitul urmărea în mod deosebit educația fetelor. În acest scop a înființat la Blaj Congregația de surori „Sfânta Maria” și a ridicat Institutul Recunoștinței, cu liceu de fete, școală normală de învățătoare, școală comercială superioară de fete, internat în același complex și, mai târziu, școală de menaj. Toate aveau scopul refacerii vieții morale, punând mare nădejde că aceste fete, prin educație, vor deveni mâine adevărate soții și mame. În același scop, o parte dintre surorile călugărițe din Blaj le-a trimis la Cluj și le-a dat puțința să înceapă și aici cu un cămin de studențe, operă continuată de un alt titan al Bisericii Române Unite, după 1930, prin înființarea episcopiei de Cluj-Gherla cu reședința în Cluj, episcopul Iuliu Hossu. Aproape de inima mitropolitului au fost și școlile de băieți. A lărgit Seminarul teologic, a făcut să se înalțe noua clădire a Școlii Normale de băieți și frumoasa clădire a Școlii comerciale superioare de băieți.

Cu toată sănătatea șubrezită ce i-au adus-o ultimii ani ai vieții, obligat să se supună unei grele operații chirurgicale, pierzând un picior, mitropolitul Vasile Suciuc trăia o viață sufletească foarte echilibrată, rod al celei mai desăvârșite convingeri religioase. „Rar suflet

atât de împăcat cu sine și cu hotărârile Providenței” Rugăciunile și Sfânta Euharistie i-au fost pâinea zilnică.

Reculegerile anuale pentru preoțime, exercițiile spirituale, au devenit obligatorii. Se țineau în catedrală, cu meditații la care erau aduși cei mai buni oratori din Provincia Mitropolitană. După una din serii, ținută de canonicul Octavian Domide de la Gherla, mitropolitul a dispus ca meditațiile să fie adunate și publicate în volum. Așa a apărut Știința mântuirii de veci, cu douăzeci de meditații în 275 pagini, în tipografia Seminarului din Blaj în anul 1928.

Grija pentru românii secuizați i-a creat mitropolitului zile și nopți de zbucium, care nu l-au părăsit până la moarte, pentru că românii de acolo au ajuns în prag de dispariție.

„O figură de sfânt și de ostaș” i-a spus Nicolae Iorga, iar Ioan Bianu, fost elev al școlilor Blajului, venerabilul fost președinte al Academiei Române, contemplând din vârful unei coline cu priveliște de ansamblu noile palate școlare din Blaj, a exclamat:

„- Da, da, omul fără picior de colo, din chilia de schimnic al vechiului castel princiar, a făcut adevărate minuni”.

Viața lui, realizările spirituale, ca și zidirile pompoase, toate caracterizează o epocă eroică de 15 ani pe tronul arhipăstoresc al lui Inochentie Micu Clain.

S-a stins din viață la 25 ianuarie 1935.

www.e-communio.ro

Un an bogat în experiențe de viață pentru tineri

„Pentru mine, programul EduBiz a fost o experiență prin care am reușit să mă cunosc mai bine și să mă dezvolt prin intermediul workshop-urilor și proiectelor ingenioase de voluntariat pe care le-am dezvoltat. Cireașa de pe tort a fost faptul că am cunoscut atât de mulți oameni de treabă, de la care am învățat foarte mult. De asemenea, cred că am devenit o persoană mai sociabilă și mai deschisă către oameni, atentă la cei aflați în nevoie. Datorită vouă, anul 2017 a fost pentru mine și colegii mei un an bogat în experiențe de viață.” Maria, 16 ani

Alături de Maria, alți 100 de tineri, elevi și studenți s-au bucurat în 2017 de proiecte de educație non-formală, de dezvoltare personală, spirituală, profesională, socială.

Pentru Episcopia Greco-Catolică de Oradea dezvoltarea și formarea copiilor și a tinerilor în și cu Cristos sunt priorități, „prin astfel de programe le oferim tinerilor repere în viață, prin care deschidem poarta sufletului lor pentru ca aceștia să își găsească perspectivele, drumul în viață”, după cum afirmă Preasfințitul Virgil.

Concret, tinerii au beneficiat de ateliere interactive, adaptate nevoilor lor de formare, susținute de specialiști din țară și din afara țării, în care s-a pus accentul pe cunoașterea și stima de sine, încrederea în Dumnezeu și în talanții primiți de fiecare.

În plus, tinerii au avut oportunitatea să cunoas-

că și să discute liber și deschis cu oameni deosebiți, specialiști din domenii de interes pentru tineri, care și-au împărtășit experiența și i-au susținut pe tineri prin programe de mentoring.

În timpul verii tinerii au beneficiat de școala de vară și de mini-tabere, organizate în Valea Drăganului. Tinerii s-au bucurat să petreacă timp împreună la munte, în aer liber, să învețe în ateliere de lucru, să gătească împreună, să se distreze, să se roage împreună și să își facă prieteni, cu valori și preocupări comune.

De asemenea, tinerii au răspuns provocării de a se implica în proiecte caritabile de voluntariat în comunitate. Au dezvoltat proiecte pentru copiii din centre de plasament, pentru copiii cu dizabilități, în spitale, în centre pentru persoane vârstnice, în zona rurală, etc.

Implicarea tinerilor în astfel de activități de voluntariat în comunitate și în Biserică îi ajutat să se simtă apreciați, responsabili, să-și descopere vocația, crescându-le încrederea în ei și în darurile primite de la Dumnezeu.

Aceste programe sunt coordonate de asociația EduBiz.

Ne punem încrederea în Dumnezeu ca și anul 2018 să fie bogat și darnic în experiențe valoroase pentru tinerii noștri.

Teodora CHIFOR

Praznicul Botezului Domnului în Catedrala „Sfântul Nicolae”

An de an, la data de 6 ianuarie, creștinii sărbătoresc Botezul Domnului în râul Iordan. Sărbătoarea Bobotezei este amintită din secolul al II-lea, la Sfântul Clement Alexandrinul. În primele secole, Boboteaza era sărbătorită împreună cu Nașterea Domnului, pe 6 ianuarie. Începând cu secolul al IV-lea, cele două sărbători au fost despărțite: 25 decembrie fiind data stabilită pentru prăznuirea Nașterii Domnului și 6 ianuarie pentru Botezul Domnului.

La Catedrala „Sfântul Nicolae”, Sfânta și dumnezeiasca Liturghie a fost celebrată de către Preasfințitul Părinte Virgil, episcopul greco-catolic de Oradea, alături de un sobor de preoți.

În cuvântul de învățătură, Preasfinția Sa a vorbit despre Sărbătoarea Arătării Domnului sau a Botezului, zi în care „Domnul vine să se arate lumii și în același timp vine ca să fi adorat”. De asemenea Preasfinția Sa vorbind despre nostalgie sau aducerea aminte, a amintit faptul că „este mare lucru să ne aducem aminte că Isus vine la Iordanul sufletului meu, în fiecare an, iar noi putem să mergem să-L vedem, să-L adorăm, și este El cel care ne deschide noi frontiere, noi capacități de a înțelege ceea ce se întâmplă în viața mea, în societatea în care trăiesc, în lume. Cu El reușim să interpretăm lucrurile”.

La sfârșitul Sfintei Liturghii, soborul de preoți, în frunte cu Preasfinția Sa Virgil, au oficiat Slujba Sfinți-

rii Apei celei Mari, prin puterea Sfântului Spirit s-au cerut asupra apei ca să „fie dar de sfințire, curățire de păcate, spre vindecarea sufletului și a trupului, spre tot folosul bun”, stropind cu apă sfințită pe toți credincioșii prezenți.

În Iordan botezându-te Tu, Doamne, închinarea Treimii s-a arătat; că glasul Părintelui a mărturisit Ție, Fiu iubit pe Tine numindu-Te; și Spiritul în chip de porumbel a adevărit întărirea cuvântului. Cel ce Te-ai arătat, Cristoase Dumnezeule, și lumea ai luminat, mărire Ție!

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

O carte a recunoștinței

După ce și-a lansat cea mai recentă carte, „Rezistență anticomunistă în întrebări și răspunsuri”, în cadrul Târgului Gaudeamus de la București, muzeograful și istoricul Cristina Pușcaș și-a prezentat volumul și acasă.

A preferat însă un eveniment restrâns, dedicat foștilor deținuți politici și familiilor acestora, autori morali ai cărții, după cum spune semnatara.

Așa că, într-un din ultimele zile ale anului 2017,

i-a invitat pe toți la Librăria R&R din Cetate. „Nu am mai dorit să fac o lansare la ultima carte, așa că am gândit un eveniment mai modest, doar cu persoanele dragi. I-am sunat pe toți foștii deținuți, pe familiile dumneilor și pe toți cei care în acest an mi-au fost alături la evenimente. I-am invitat la un ceai, o brișică și o carte... O carte a recunoștinței pentru că mi-au fost alături toți acești ani”, a explicat Cristina Pușcaș.

Printre cei prezenți la informala lansare de carte s-a numărat și episcopul greco-catolic al Oradiei, Virgil Bercea, care, la rândul său, le-a transmis deținuților recunoștința noastră pentru tot ceea ce au făcut. „Cum anul acesta a fost Anul Apărătorii Ortodoxiei mi-ar fi plăcut ca și reprezentanții ortodocșii să fie prezenți măcar, din când în când, la una dintre acțiunile dedicate acestor oameni”, a mai spus, cu regret, autoarea.

În cadrul întâlnirii s-au făcut și schimburi de cărți, beiușeanul Traian Bodea, un fost deținut politic, tipărind ediția a II-a din cartea sa, „Adolescenți în zeghe”.

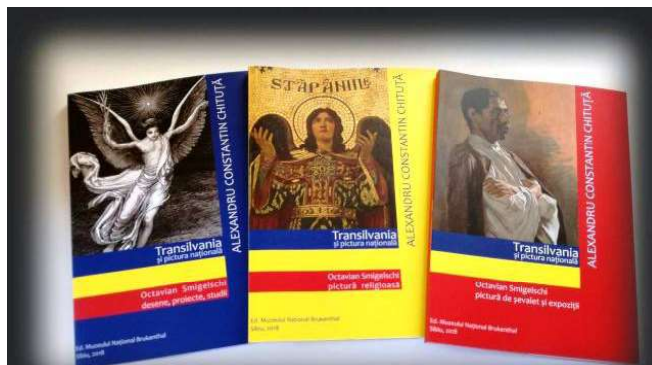
Adriana TOTOREAN
www.ebihoreanul.ro

Triplă apariție editorială dedicată pictorului Octavian Smigelschi

Cu prilejul Zilei Culturii Naționale din acest an, la Sibiu, în maiestuoasa sala din Biblioteca Astra, a avut loc vernisajul expoziției Transilvania și Pictura națională / Octavian Smigelschi 1866 – 1912, eveniment cultural finanțat de Ministerul Culturii și Identității Naționale. În cadrul expoziției au fost lansate și cele trei volume dedicate pictorului transilvănean, avându-l ca autor pe dr. Alexandru Constantin Chituță.

Cele trei volume, având simbolic culorile tricolorului: roșu, galben și albastru reunesc o mare parte din creația artistului care a realizat numeroase schițe și studii de călătorie, pictură de șevalet care se pot astăzi vedea pe simezele Muzeului Național Brukenthal, a Galeriei de Arte Frumoase din Budapesta sau Muzeul de Artă din Cluj, și pictură religioasă dintre care amintim schițe de iconostas, studii de drapaj și cartone destinate pictării catedralei din Blaj cât și numeroase iconostase și biserici pictate dintre care amintim aici Catedrala Mitropolitană din Sibiu sau biserica din Rădești - Alba, ctitoria episcopului martir Demetriu Radu. În cele peste 300 de pagini ale celor trei volume sunt reproduse peste 160 de imagini cât și fotografiile din expozițiile pe care Asociația culturală pictor Octavian Smigelschi le-a organizat în diferite orașe în perioada 2012- 2018.

Primul volum este intitulat Octavian Smigelschi, desene, proiecte, studii, al doilea Octavian Smigelschi, pictură religioasă, iar al treilea Octavian Smigelschi, pictură de șevalet și expoziții. Volumele tipărite sub egida editurii Muzeului Național Brukenthal au și un cuvânt înainte în care Alexandru Chituță se apleacă cu profesionalism asupra creației smigelschiene. În cuvântul înainte al primului volum intitulat sugestiv Octavian Smigelschi sau putem trăi fără frumos?! Autorul subliniază: "Pictorul Octavian Smigelschi este artistul care face parte din galeria personalităților precursore evenimentului 1918, a personalităților care au con-

tribuit, fiecare în parte, în procesul de emancipare, de mândrie națională, de promovare a creației românești, de înfrățire. Iată, în concluzie, o invitație să ne adunăm și să petrecem câteva momente în altă lume, în lumea frumosului, în lumea în care de la simpla linie a creionului sau a cărbunelui și până la culoare totul ne îndeamnă să fim mai buni, mai iubitori, și de ce nu... mai mândri că suntem români."

Imaginile sunt presărate cu citate ale unor istorici de artă și personalități recunoscute care au elogiat realizarea artistului: George Oprescu, Nicoale Iorga, Octavian Goga, Coriolan Petranu, Valeriu Braniște, Virgil Vătășianu, Nicolae Sabău, Elek Arthur, Ioana Beldiman, Iulia Mesea, Preasfințitul Părinte Episcop Virgil Bercea, Doina Ișfănoni, Răzvan Theorescu sau Andrei Pleșu. Mărturia lui Andrei Pleșu că "Altfel ar fi arătat astăzi promovarea artei românești dacă fiecare pictor român ar fi avut un cercetător și om ca și Alexandru Chituță" este grăitoare asupra muncii de restituire pe care "cu timp și fără timp" o realizează autorul.

Publicul orădean a avut bucuria ca în anul 2015 să participe la lansarea primului album de artă dedicat pictorului și la prima expoziție de artă realizată în noul sediu al Muzeului Țării Crișurilor înainte de deschiderea sa oficială.

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

Taina Sfântului Botez în Parohia Bobota

În data de 13 ianuarie anul curent, la invitația părintelui administrator parohial Biru Cristian, părintele Andrei Borzași din Parohia Sfântul Anton, Ioșia, Oradea, a celebrat Sfânta Liturghie și a administrat Sfântul Botez în Parohia din Bobota.

Credincioșii care au putut lua parte s-au bucurat alături de tinerii părinți, deoarece au asistat atât la primul botez administrat în aceasta parohie, de la redeschiderea ei, cât și la primul botez de la interzicerea cultului greco-catolic în Bobota (respectiv 70 de ani).

O nouă rază de speranță a răsărit în inimile credincioșilor.

Pr. Cristian BIRU

Ioan DĂRĂBĂNEANU

PASTILA CREDINȚEI (XV)

PUTEREA CREDINȚEI ȘI A RUGĂCIUNII ÎN CRÂMPEIE DE VIAȚĂ

”În Vechiul Testament, la fel ca și în Noul Testament dorința fundamentală este de a avea o atitudine corectă față de Dumnezeu, adică de a avea credință” (Dicționar biblic - Ed. Cartea creștină, Oradea 1995). Ce înseamnă să ai o atitudine corectă față de Dumnezeu? Să-l accepți ca Tată ceresc atotputernic, să ai încredere în El: ”încrede-te în Domnul” (Ps. 37:3); să faci fapte bune în jurul tău ”Fă binele” (Ps. 37:3); să-ți trăiești viața în credincioșenie (... și umblă în credincioșenie)” (Ps. 37:3). Și mai este nevoie de o obligație esențială: ”încredințiază-ți soarta în mâna Domnului ... și El va lucra” (Ps 37:3 și urm.).

Cum ajungem la toate cele spuse, cu atâta plinătate în Psalmul citat, adică cum ajungem să avem credință? Este necesară ”o relație de legământ între Dumnezeu și om în Cristos” (Catehismul Bisericii Catolice - 1993), la care putem ajunge și o putem menține și întări prin RUGĂCIUNE.

Rugăciunea este acceptarea și înălțarea sufletului către Dumnezeu printr-o ”simplă privire aruncată spre cer” (Sf. Tereza a pruncului Isus); prin laudă și slavă adresată Domnului nu de la înălțimile deșarte ale trufiei ci din adâncurile umilinței: prin legământ între noi și Dumnezeu. Și abia apoi prin dreptul câștigat în acest fel, să cerem lui Dumnezeu cele bune, socotite de El, pentru noi și semenii noștri.

Vom reda puterea credinței și a rugăciunii prin prezentarea unor crâmpeie de viață, din existența unor persoane, îndeosebi credincioși greco-catolici, ori comunități creștine spre întoarcerea lor în memoria colectivă, restabilirea unor adevăruri și pilduire comunitară. Gândim în acest sens un ”serial” găzduit de rubrica Pastila Credinței din Revista ”Vestitorul”.

Pentru ”capul de serie” avem în fața noastră mărturia de credință a Doamnei Marina Gherman, din Eparhia de București, nepoata martirului Ioan Ciordaș ucis cu bestialitate în aprilie 1919, ca și consecință a luptei sale pentru unitate națională, înfăptuită la 1 decembrie 1918. Redăm aproape integral întru cunoașterea adevărului istoric și retrăirii sufletești creștine, această mărturie.

”Aceasta va fi relatarea unui crâmpei din viața reală, veselă și tristă, cu realizări și neîmpliniri, dar permanent trăită cu credința în Dumnezeu.

A fost un copil răsfățat, foarte dorit, venit la amurgul vieții unei familii, care-și pierduseră deja doi copilași. Era lumina ochilor lor și au încercat să-i asigure un viitor luminos, cu o educație aleasă și creștină. A urmat liceul la Notre Dame de Sion, deși era de confesiune ortodoxă, liceul pe care l-a și absolvit; și unde i s-a insuflat dragostea pentru Dumnezeu și Sfânta Fecioară Maria.

La 17 ani intră la Facultatea de Litere, secția

română-franceză și Istoria Artei, pe care o absolvă.

La 21 de ani își întâlnește sufletul pereche și se mărită. De atunci viața îi surâde. Dumnezeu îi dăruiește doi copii, la care nu vrea să renunțe, nu vrea să curme viața dăruită de Dumnezeu, cu toate că doctorii îi spun că din cauza atrofiei neuromusculare progresive, de care suferea, ar fi putut avea repercusiuni în viitor.

Urmează cincisprezece ani buni, fără griji, un soț iubitor; avocat, deputat, diplomat, director de întreprindere, cu casă în București și Predeal.

Dar vine anul 1948, reforma monetară, dictatura proletariatului, naționalizarea; soțul este arestat, iar ea rămâne singură, cu doi copii, fără resurse financiare, luptându-se să rămână în casa naționalizată.

Totul se năruie în jurul ei, dar prin educația sa religioasă, primită de la măicuțe, cu care a rămas în permanentă legătură, își păstrează credințe în ajutorul lui Dumnezeu.

Acum îl întâlnește pe Fericitul Vladimir Ghika și trece de la ortodoxie la catholicism, învățând totodată puterea rugăciunii în viața creștinilor.

Și într-adevăr ajutorul Divin se face simțit, căci Dumnezeu ne ajută prin oamenii pe care ni-i scoate în cale. O cunoaștință, profesoară, se îmbolnăvește și o recomandă ca profesor suplinitor. Așa se face că intră în învățământ. În anul următor, datorită ”dosarului”, este numită la o școală elementară de la periferia orașului, în cartierul Rahova, ca profesor de istorie, constituție și desen. La această școală, de cartier, copiii erau greu de stăpânit, iar la ore se trezea, pe catedră, cu șoareci morți și cu penele unor păsări moarte, pe care elevii le aveau în buzunar.

Deși se deplasează greu - mușchii de la picioare fiind atrofiați - participă la acțiunea de alfabetizare a celor din cartier, care nu erau întotdeauna receptivi.

Nu cedează, nu se dă bătută, ci cere ajutorul lui Isus și al Patroanei sale Sfânta Fecioară Maria precum și al Sfântului Anton.

Da, rugăciunea, credința în Dumnezeu o va ajuta să-și poarte crucea, pentru a-și putea crește copiii. Aceștia povestesc că niciodată nu au auzit din gura ei ”de ce Doamne?”, sau un reproș, ci întotdeauna îi povățuia să aibă credință, să se roage și să fie siguri că Dumnezeu îi va ajuta.

Niciodată, cât de obosită era, nu a lipsit nici ea, nici copiii de la Sfânta Liturghie din duminici sau sărbători și asta chiar cu riscurile respective.

Vom vedea mai târziu că Dumnezeu a avut un plan când i-a cerut sacrificiul de a profesa în acest cartier. Într-adevăr acolo a a cunoscut o persoană care a

(continuare în pag. 15)

15 ianuarie - Ziua Culturii Naționale

Cu prilejul Zilei Culturii Naționale, Biblioteca Județeană „Gheorghe Șincai” Bihor a organizat luni, 15 ianuarie 2018, în Amfiteatrul instituției, evenimentul special: „Augustin Buzura, in memoriam”.

Augustin Buzura (n. 22 septembrie 1938, Berința, județul Maramureș – d. 10 iulie 2017, București) a fost un psihiatru, prozator și eseist român contemporan, autorul unor scenarii cinematografice. Din 1992 a fost membru titular al Academiei Române.

Personalitatea marcantă a domnului Augustin Buzura a fost reliefată de către doamna traducătoare, eseistă, redactor șef al revistei „Cultura”, Angela Martin și de către domnul profesor universitar doctor Ion Simuț și domnul profesor universitar Florin Cioban, de la Universitatea Oradea. Gazda evenimentului a fost doamna director a Bibliotecii, Antonia Ligia Mirișan. La eveniment a participat și Preasfinția Sa Virgil Bercea, episcopul greco-catolic de Oradea.

Cu aceeași ocazie și pe aceeași temă a putut fi vizionată o expoziție de presă literară, organizată la parterul Sediului central.

Eugen IVUȚ - Biroul de presă

(urmărire din pag. 14)

apreciat-o, iar mai târziu, atunci când băiatului ei i s-a interzis intrarea la liceu, cu ajutorul acesteia a putut să-l înscrie la Liceul I.L. Caragiale, la seară și în final la zi.

Dar nici aici, la această școală din periferie, nu a fost loc pentru soția unui deținut politic și în anul următor a fost transferată la o școală dintr-un sat dobrogean.

În primul moment putem spune ”de ce Doamne - îi faci crucea atât de grea?”, dar analizând la rece, ne dăm seama că o activitate mai îndelungată la școala de la periferie, din Rahova i-ar fi șubrezit și mai mult sănătatea. Astfel a ales să se pensioneze pe motiv de sănătate și să caute alt mijloc de trai.

Și iarăși a cerut ajutor divin. O persoană i se adresează solicitându-i meditații de franceză. În acest fel și-a început cariera de meditator nemaifind nevoie să suporte obrăznicile elevilor din Rahova, sau să meargă iarnă-vară, din casă în casă, pentru a lumina minți ce nu doreau aceasta. Francezul zice ”orice nenorocire este bună la ceva”. Eu aș zice, că dacă avem încredere și cerem ajutor Divin, acesta ne va fi dat, chiar dacă nu-l putem percepe la acel moment.

Această persoană, crescută la măicuțe, în spiritul dragostei pentru aproapele, urmând îndemnul Sfântului Apostol Iacob, care ne învață că: ”fără fapte de credință, credința noastră este moartă” a crescut și a dat la școală o fetiță rămasă orfană. Dumnezeu a răsplătit această faptă, fetița acum la casa ei, a ajutat-o cu bani și mâncare, pentru a încropi pachetul, ce îl trimitea soțului ei la închisoare.

Vedem, deci, cum Dumnezeu veghează asupra

celor ce se încred în El, celor ce poartă cu demnitate Crucea, dar nu și-au pierdut speranța în El.

La început lecțiile erau sporadice și mai era nevoie de un venit suplimentar. Din nou a apelat la Sfântul Anton și ocazia a apărut. A preluat comenzi de la Romarta Copiiilor, și, cu mâinile bolnave, s-a apucat de tricotat. De atunci, în mod special, a simțit protecția Sfântului Anton, în tot restul vieții, care permanent i-a trimis elevi. Devoțiunea către Sfântul Anton a fost preluată de întreaga familie.

Am redat mai sus o poveste de viață, din care putem desprinde câteva învățăminte:

- să fim încredințați, chiar și în clipele cele mai grele, că Dumnezeu are un plan pentru noi, ce ni se va dezvălui mult mai târziu; și atunci, oricât de grea a fost încercarea respectivă, vom vedea că a fost în folosul nostru;

- credința și rugăciunea vor fi în permanență un suport pentru noi, chiar în clipele de deznădejde;

- că, în momentele grele ale vieții noastre, Dumnezeu ne va trimite oameni, prin care ne va ajuta;

- că, în gândirea noastră, ar trebui să facem o modificare și să înlocuim expresia ”am avut noroc” cu ”Dumnezeu a auzit rugăciunea noastră”;

- să nu uităm niciodată că Isus a spus: ”cere și îți se va da”, dar să avem credința că cerea ni se va realiza în momentul cel mai favorabil pentru viața noastră”.

Spre autentificare și certificarea autenticității celor relatate, credem că e necesară dezvăluirea identității. Doamna despre care se face vorbire a fost D-na Maria Ciordaș - Ciurdariu, soția lui Ovid Ciordaș Ciurdariu, nepotul martirului Ioan Ciordaș.

Discursul Papei la audiența acordată Asociației Italiene a Învățătorilor Catolici

Iubiți frați și surori,

Vă spun bun-venit vouă, reprezentanți ai Asociației Italiene a Învățătorilor Catolici, cu ocazia congresului vostru național și îi mulțumesc președintelui pentru cuvintele sale.

Aș vrea să vă propun trei puncte de reflecție și de angajare: cultura întâlnirii, alianța dintre școală și familie și educația ecologică. Precum și o încurajare când faceți asociație. Mai întâi, vă mulțumesc pentru contribuția pe care o dați angajării Bisericii pentru a promova cultura întâlnirii. Și vă încurajez să faceți asta, dacă este posibil, în manieră și mai capilară și incisivă. De fapt, în această provocare culturală sunt decisive bazele care sunt puse în anii educației primare a copiilor. Învățătorii creștini, fie că lucrează în școli catolice fie în școli statale, sunt chemați să stimuleze în elevi deschiderea spre celălalt ca față, ca persoană, ca frate și soră de cunoscut și respectate, cu istoria sa, calitățile și defectele sale, bogățiile și limitele sale. Pariul este acela de a coopera la formarea de tineri deschiși și interesați de realitatea care-i înconjoară, capabili de îngrijire și de duioșie – mă gândesc la fanfaroni -, care să fie liberi de prejudecata răspândită conform căreia pentru a valora trebuie să fie competitivi, agresivi, duri față de alții, în special față de cel care este diferit, străin sau cel care în orice mod este văzut ca obstacol în calea propriei afirmări. Acesta este din păcate un „aer” pe care adesea copiii noștri îl respiră și remediul este de a face în așa fel încât să poată respira un aer diferit, mai sănătos, mai uman. Și pentru acest scop este foarte importantă alianța cu părinții.

Și aici venim la al doilea punct adică la alianța educativă dintre școală și familie. Eu sunt convins că pactul educativ este rupt; este rupt pactul educativ dintre școală, familie și stat; este rupt, trebuie să-l refacem. Toți știm că această alianță este în criză de mult timp și în anumite cazuri este complet ruptă. Odinioară exista multă întărire reciprocă între stimulentele date de învățători și cele date de părinți. Astăzi situația s-a schimbat, dar nu putem să fim nostalgici ai trecutului. Trebuie să luăm act de schimbările care s-au referit fie la familie fie la școală și să reînnoim angajarea pentru o colaborare constructivă – adică, să reconstruim alianța și pactul educativ – pentru binele copiilor și tinerilor. Și din moment ce această sinergie nu mai are loc în mod „natural”, trebuie favorizată în mod de proiectare, și cu aportul experților în domeniul pedagogic. Dar și mai înainte trebuie favorizată o nouă „complicitate” – sunt conștient de folosirea acestui cuvânt -, o nouă complicitate între învățători și părinți. Înainte de toate renunțând să se creadă ca izvoare opuse, învinovățindu-se reciproc, ci dimpotrivă punându-se unii în pielea altora, înțelegând dificultățile obiective pe care și unii și alții le întâlnesc astăzi în educație și creând astfel o

solidaritate mai mare: complicitate solidară.

Al treilea aspect pe care vreau să-l subliniez este educația ecologică (cf. Enciclica *Laudato si'*, 209-215). Desigur nu este vorba numai de a da câteva noțiuni, care trebuie să fie învățate. Este vorba de a educa la un stil de viață bazat pe atitudinea grijii față de casa noastră comună care este creația. Un stil de viață care să nu fie schizofrenic, adică, de exemplu, să se îngrijească de animalele care sunt pe cale de dispariție dar să ignore problemele bătrânilor; sau să apere pădurea amazoniană dar să negligeze drepturile muncitorilor la un salariu just, și așa mai departe. Aceasta este schizofrenie. Ecologia la care trebuie educat trebuie să fie integrală. Și mai ales educația trebuie să insiste asupra simțului de responsabilitate: nu de a transmite sloganuri pe care alții ar trebui să le realizeze, ci să trezească gustul de a experimenta o etică ecologică pornind de la alegeri și gesturi de viață zilnică. Un stil de comportament care în perspectiva creștină își găsește sens și motivație în raportul cu Dumnezeu creator și răscumpărător, cu Isus Cristos centru al cosmosului și al istoriei, cu Spiritul Sfânt izvor de armonie în simfonia creației.

În sfârșit, iubiți frați și surori, vreau să adaug un cuvânt despre valoarea de a fi și a face asociație. Este o valoare care nu trebuie considerată sigură, ci trebuie cultivată mereu, și momentele instituționale cum ar fi congresul folosesc la asta. Vă îndemn să reînnoiți voința de a fi și a face asociație în amintirea principiilor inspiratoare, în citirea semnelor timpurilor și cu privirea deschisă spre orizontul social și cultural. Nu vă fie frică de diferențele și nici de conflictele care în mod normal există în asociațiile laicale; este normal ca să existe, este normal. Nu le ascundeți, ci înfrunțați-le cu stil evanghelic, căutând adevăratul bine al asociației, evaluat pe baza principiilor statutare. A fi asociație este o valoare și este o responsabilitate, care în acest moment este încredințată vouă. Cu ajutorul lui Dumnezeu și al păstorilor Bisericii, sunteți chemați să faceți să rodească acest talant pus în mâinile voastre.

Mulțumesc. Vă mulțumesc pentru această întâlnire și vă binecuvântează din inimă pe voi, toată asociația și munca voastră. Și voi, vă rog, rugați-vă pentru mine.

Traducător: pr. Mihai PĂTRAȘCU
www.egco.ro

23 de misionari au fost uciși în anul 2017

În anul 2017, în lume au fost uciși 23 de misionari: 13 preoți, 1 călugăr, o călugăriță și 8 laici. Potrivit unei repartizări continentale, pentru al optulea an consecutiv numărul cel mai ridicat se înregistrează în America, unde au fost uciși 11 operatori pastorali (8 preoți, un călugăr și 5 laici), urmată de Africa, unde au fost uciși 10 operatori pastorali (4 preoți, o călugăriță, 5 laici). În Asia, au fost uciși 2 operatori pastorali (1 preot și un laic). Între anii 2000 și 2016, potrivit Agenției „Fides” în lume au fost uciși 424 de operatori pastorali, 5 dintre ei fiind episcopi.

Deja de mai mulți ani, lista Agenției Fides nu-i include doar pe misionarii în sens strict, dar încearcă să-i înregistreze și pe toți operatorii pastorali care au fost uciși în mod violent, nu neapărat „din ură față de credință”. De aceea se preferă să nu se folosească termenul „martiri”, decât în sensul etimologic de „mărturisitori”, pentru a nu interfera cu evaluarea pe care Biserica ar putea-o face în privința unora dintre ei.

Numeroși operatori pastorali au fost uciși în urma unor acțiuni de jaf sau furt înfăptuite cu ferocitate, în contexte de sărăcie economică și culturală, de degradare morală și a mediului, unde violența și opresiunea devin reguli de comportament în contextul unei totale lipse de respect față de viață și față de drepturile omului.

www.ro.radiovaticana.va

Dăruind vei dobândi

Asociația „Ave Miriam”, alături de Parohia Greco-Catolică „Sfinții Trei Ierarhi” din Beiuș, au organizat o acțiune caritabilă - „Dăruind vei dobândi” cu motto-ul: „Nu contează cât de mult dăruim, ci câtă iubire punem în dăruire” (Sf. Tereza de Calcuta), menită exercitării iubirii aproapelui regăsit în persoana rezidenților de la „casele sociale” din Dumbrava.

În zilele de 14-15 decembrie s-a organizat o colectă de alimente și articole vestimentare în incinta Oratoriului „Colț de Rai”, pentru ca ulterior, în data de 19, acestea să fie înmânate coordonatorului acestui proiect

umanitar, caritativ și social, d o m n u l V i o r e l Pașca de la Dumbrava. După o prezentare verbală al l o c u l u i,

proiectului, sau aș zice „mod de trăire în pilda bunului samaritean”, am vizitat rezidenții acestor case, beneficiari ai atenției celui care și-a întrerupt drumul vieții sale spre a-i duce alături pe acești străini lui, căzuți sub loviturile bolii, ori chiar ai uitării, indiferenței și indolenței societății și ai propriilor familii, sau mai trist victime ai propriilor rătăcirii.

Siguranță, liniște, atenție și prieteni... toate cele pierdute se regăsesc aici de unii pentru luni, iar de alții doar pentru zile căci sunt abandonați aici pentru a muri în tihnă și sub privirea cuiva... totuși uitați de cei apropiați..., de Stat.

Dincolo de prejudecăți, că unii și-au pierdut capetele în băutură, alții poate au dramatizat vieți, totuși unii nu au ales a fi „nebuni”, e timpul să ne îndreptăm privirea spre Cel care coboară din Cer pentru a lua trup omenesc, pentru a-l ridica la ceea ce e demn... Să ne asumăm provocarea de a fi mai demni, de fi mai responsabili față de noi înșine, cu viața noastră care ne este un dar, de a fi mai responsabili față de părinții și frații noștri, trecând dincolo de unele uneori reale frustrări, prin iubire, răbdare și dăruire.

ABONAMENTE

Îi informăm pe cititorii noștri că pentru a intra în posesia abonamentului la revista **Vestitorul** este necesar ca acesta să fie achitat pe tot anul sau pe cel puțin șase luni. Abonamentul trebuie să fie plătit până cel târziu la data de **30 ianuarie 2018**. Costul unui exemplar va fi de **1,5 LEI**, cost care, pentru abonați, va rămâne același pe tot timpul anului, indiferent de eventualele modifi cări de preț. Vă reamintim că modalitatea cea mai sigură de a intra în posesia revistei noastre este abonamentul.

Donație continuă

În ultima săptămână de școală din luna decembrie, 2017, elevii din învățământul primar cât și din cel gimnazial și liceal de la Liceul Teoretic Onisifor Ghibu din Oradea, conduși de profesoara Carmen Chiș, s-au implicat într-o altă campanie de strângere de alimente.

În urma mobilizării exemplare s-au colectat alimente neperisabile și dulciuri: **56 litri de ulei, 1 litru de oțet, 92 kg de făină albă, 104 kg de zahăr, 15 kg făină de mălai, 5 kg de fasole, 51 kg de orez, 1 kg de griș, 3 kg de pesmet, 37 kg de paste făinoase, 118 bucăți de dulciuri diferite, cuș-cuș, praf budincă, delikat și linte.** S-a donat și **8 kg de carne tocată** ce s-a folosit pentru prepararea sarmalelor, cu ocazia mesei festive de Crăciun.

Toate acestea au fost dăruite asociației noastre pentru Cantina Socială și Centrul de zi pentru copiii din Ioaniș.

Alimentele donate vor fi folosite pentru cantina

na socială unde mănâncă, zilnic, 50 de copii și 35 de adulți iar unele vor fi donate sub formă de pachete alimentare familiilor defavorizate.

În numele beneficiarilor noștri mulțumim și pentru această colecție de alimente.

CARITAS

Rezultatele colectei de Crăciun

Asociația Caritas Eparhial Oradea a desfășurat Colecta de alimente de Crăciun pentru copiii din centrele de zi în perioada 8 - 23 decembrie 2017, în centrele comerciale Era Shopping Park și Selgros Cash & Carry.

În această perioadă s-au colectat: **227 litri de ulei, 168 kg de făină, 153 kg de orez, 215 kg de zahăr, 171 kg de paste făinoase și 100 bucăți de conserve.** Pe lângă produsele neperisabile au fost colectate și alte produse cum ar fi: **fructe, dulciuri, produse lactate etc.** Valoarea totală estimată a alimentelor colectate este de **7.651 lei.**

Unele persoane au preferat să facă donații în bani, suma totală colectată fiind de **1.378 lei.**

În activitatea de colectare a alimentelor, pentru copiii din centrele de zi, au fost implicați **39 voluntari,** care au desfășurat **205 ore de voluntariat.**

Asociația Caritas Eparhial Oradea mulțumește tuturor celor implicați în această colecție, voluntarilor și, în special, persoanelor care au făcut o faptă bună și îi asigură pe donatori de faptul că toate donațiile vor ajunge acolo unde este mare nevoie de acestea.

CARITAS

Colectă specială

Asociația Caritas Eparhial Oradea a ales ca zi specială a carității noastre comunitare duminica „Samariteanului Milostiv”, zi în care s-a organizat o colecție specială. Tasul din data de 13 noiembrie 2016, duminica „Samariteanul Milostiv” a fost predat asociației. Se cuvine să facem o corectură. În numărul trecut al revistei, din motive obiective, nu am trecut **Parohia Ortelec,** cu suma de **50 lei, Parohia Marca,** cu suma de **150 lei și Parohia Porț,** cu suma de **200 lei.** Vă mulțumim pentru înțelegere.

Pr. Olimpiu TODOREAN

Credința este o aventură

La întâlnirea cu tinerii, din a doua zi plină în Chile, Papa Francisc a afirmat că credința este o aventură măreață, una care dă tinerilor inspirația pentru a depăși dificultățile și a visa cu curaj. „Știu că inimile tinerilor chilieni visează, și că visele sunt mari, ca aceste pământuri să nască experiențe ce se răspândesc și în-

mulțesc de-a lungul diferitelor țări ale continentului”, a afirmat el. „Cine a inspirat aceste vise? Au fost tinerii ca voi, care au fost inspirați să experimenteze aventura credinței”, a spus el pe 17 ianuarie, în Bazilica Fecioarei de la Carmel, din Maipu, suburbie a capitalei, Santiago. „Căci credința incită tinerii să aibă simțul aventurii, o aventură ce îi face să traverseze peisaje de necrezut, terenuri aspre și istovitoare”, a mai explicat, adăugând că tinerilor le plac aventurile și provocările.

Papa Francisc s-a adresat tinerilor la întâlnirea de la Sanctuarul național de la Maipu, care include Bazilica dedicată Fecioarei de pe Muntele Carmel, patroana și regina țării. Întâlnirea s-a încadrat în vizita apostolică din 15-22 ianuarie ce cuprinde Chile și Peru. Printre cei prezenți a fost un grup ce a participat la începutul lunii la un proiect misionar de 10 zile, în anticiparea venirii Papei. Proiectul a inclus peste 2.500 de studenți, care au mers în 90 de comunități rurale din Chile pentru a împărtăși credința, a conduce activități de tineret și a construi capele. În timpul întâlnirii, studenții i-au oferit Papei un steag semnat de toți cei care au participat la proiect, precum și un model la scală de capelă rurală, reprezentând evanghelizarea periferiilor.

Sfântul Părinte a spus că Sanctuarul național unde avea loc întâlnirea „este o casă atât pentru pământ cât și pentru cer. O casă pentru Chile, o casă pentru voi, dragi tineri, unde Fecioara de la Carmel vă așteaptă și vă primește cu inima deschisă.” Așa după cum a însoțit națiunea și pe oamenii ei în acești ultimi 200 de ani, dorește să vă însoțească și pe voi și visele pe care Dumnezeu le-a așezat în inimile voastre, a spus el. „Visați la libertate, visați la bucurie, visați un viitor mai bun.” A spus apoi povestea unui tânăr care i-a spus cândva cât de nefericit este când i se descarcă bateria de la mobil sau când nu se poate conecta la internet. Tânărul a spus că atunci se simte „deconectat de la lume”.

Același lucru se poate întâmpla și în credința noastră: „După o vreme de mers pe drum sau după un start

înflăcărat, sunt momente când, fără să ne dăm seama, ‘lățimea de bandă’ scade și ne pierdem conexiunea, puterea. Atunci devenim nefericiți și ne pierdem credința, ne simțim deprimați și apatici, și începem să vedem totul într-o lumină proastă.” Isus este „conexiunea” noastră la internet, a continuat el. Fără o relație bună cu Isus, putem deveni frustrați și iritați, începând poate chiar să credem că nimic nu contează sau că nimic nu schimbă lucrurile. „Mă îngrijorează faptul că, odată ce pierd ‘conexiunea’, mulți cred că nu au nimic de oferit; se simt pierduți. Niciodată să nu credeți că nu aveți nimic de oferit sau că nimănui nu îi pasă de voi. Niciodată!”, a subliniat Pontiful.

Referindu-se la Sf. chilian Alberto Hurtado, a spus că acesta poate fi o călăuză bună pentru tineri privind modul în care să își aprindă inimile „cu focul care păstrează vie bucuria”, adică cu Isus. „Parola” Sf. Alberto pentru a ajunge la fericire era să se întrebe: „Ce ar face Cristos în locul meu?” Sfântul Părinte le-a cerut tinerilor să își noteze această întrebare în telefon și să și-o pună des. I-a invitat să se întrebe „la școală, la universitate, în aer liber, cu prietenii, la muncă, când sunteți luați în răs: ‘Ce ar face Cristos în locul meu?’ Când dansați, când vă jucați sau urmăriți diverse sporturi: ‘Ce ar face Cristos în locul meu?’” Singura cale de a înscrie ceva în inimă, ca o parolă, este să folosești acel ceva mereu, zi de zi. De aceea, „oriunde sunteți, cu oricine sunteți și oricând vă întâlniți”, întrebați-vă: „Ce ar face Isus?” „Va veni vremea când o veți ști pe de rost și va veni ziua când, fără să vă dați seama, inima voastră va bate ca inima lui Isus.”

„Dragi tineri, fiți curajoși, mergeți fără teamă să vă întâlniți prietenii, persoanele pe care nu le cunoașteți sau pe cei aflați în situații dificile”, le-a spus el. „Mergeți cu singura promisiune pe care o avem: că oriunde veți fi [...] veți fi mereu ‘conectați’; va fi mereu o ‘putere de alimentare’. Nu veți fi niciodată singuri. Vă veți bucura mereu de compania lui Isus, a Mamei Sale și a comunității.”

Campania 2% continuă

Stimate domnule, / Stimată doamnă,

Ne face plăcere să vă anunțăm că proiectul Casa Frențiu a fost finalizat iar casa destinată persoanelor vârstnice singure va fi deschisă în acest an. Dorim să vă mulțumim pentru încrederea pe care ați acordat-o organizației și pentru direcționarea a 2% din impozitul pe venituri pentru realizarea Casei Frențiu.

În acest an, dorim să vă propunem un alt proiect inedit și de mare importanță pentru organizația noastră: construirea unei clădiri în care să se desfășoare activități destinate copiilor care provin din familii defavorizate, un Centru de zi pe care dorim să îl construim în Județul Bihor. Centrul va oferi o masă caldă, sprijin pentru învățare și efectuarea temelor, precum și pregătire pentru viață pentru 80 de copii, în fiecare zi.

Clădirea Centrului de zi în care mănâncă și învață zilnic 80 de copii trebuie reconstruită deoarece spațiul în care funcționează în prezent nu este adecvat desfășurării optime a activităților mai sus menționate.

Prin urmare, vă propunem un proiect a cărui valoare totală este de 300.000 euro, din care avem asigurată finanțarea de 270.000 euro din fonduri externe, iar suma de 30.000 euro trebuie să o obținem de pe plan local.

Sprijinul dvs. este necesar pentru a putea strânge suma pentru cofinanțarea proiectului. Dacă noi nu vom reuși să adunăm această sumă, vom pierde finanțarea și, astfel, 80 de copii vor pierde, nu doar o masă caldă pe zi ci și speranța unui viitor mai bun.

ATENȚIE!

Vă rugăm să completați formularul 230 pe prima pagină, la punctul I cu datele dvs. din cartea de identitate, să îl semnați în partea de jos și să îl aduceți la sediul asociației, în Oradea, str. Ep. Mihai Pavel nr. 3 sau să îl depuneți dvs. la Finanțele de care aparțineți.

CARITAS

1,5 Lei